

P6_TA(2005)0338

Głód w Nigerze

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie klęski głodu w Nigerze *

Parlament Europejski,

- uwzględniając apele ONZ do donatorów o udzielenie pomocy żywnościowej dla Nigeru w wysokości 80,9 mln dolarów,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Niger był drugim spośród najbiedniejszych krajów świata nawet zanim susza oraz plaga szarańczy doprowadziły do zniszczenia ubiegłorocznych zbiorów, prowadząc do sytuacji, w której, według szacunków, jedna trzecia blisko 12 mln populacji cierpi z powodu niedoboru żywności, w tym 800 tysięcy dzieci, którym grozi poważne niedożywienie,
- B. mając na uwadze dziewięć okresów suszy i ciężkiego głodu oraz osiem plag szarańczy, które nawiedziły Niger od 1900 r.,
- C. świadomy tego, że obszary dotknięte suszą są terenem sprzyjającym rozwojowi licznych chorób zakaźnych takich jak malaria, zapalenie wątroby, cholera, dur brzuszny i biegunka,
- D. biorąc pod uwagę złożoność nigerskiego kryzysu żywnościowego, do którego przyczyniają się warunki meteorologiczne, produkcja żywności, rynki, technologia, warunki sanitarne, opieka zdrowotna, edukacja, sposób wychowania dzieci, ogromne zadłużenie zagraniczne Nigeru oraz powszechne ubóstwo,
- E. mając na uwadze, że do czerwca 2005 r. rząd Nigeru odmawiał bezpłatnej dystrybucji żywności,
- F. mając na uwadze uzasadnienie tej odmowy chęcią uniknięcia destabilizacji rynku oraz negowaniem wagi kryzysu,
- G. mając na uwadze niedostatek dotowanych przez rząd tanich produktów żywnościowych o umiarkowanych cenach oraz brak dostępu do nich osób najuboższych,
- H. mając na uwadze, że w sytuacji tak dramatycznych wskaźników śmiertelności nie powinno się uzależniać bezpłatnej dystrybucji żywności w sytuacji kryzysowej od bezpieczeństwa dostaw żywności w przyszłości,
- I. mając na uwadze brak odzewu na wielokrotne apele ONZ poczynawszy od listopada 2004 r. do czasu, gdy sytuacja osiągnęła rozmiary kryzysu,
- J. mając na uwadze rozmiary potrzeb w zakresie pomocy humanitarnej, poczynawszy od żywności i wody pitnej po lekarstwa i szczepionki dla dzieci przeznaczone do zapobiegania wybuchowi epidemii,

- K. mając na uwadze, że chociaż konieczność zajęcia się bieżącymi potrzebami jest oczywista, to położenie kresu ubóstwu w Nigrze i w pasie Sahel jest długoterminowym wyzwaniem, wymagającym potężnych inwestycji oraz realnego zaangażowania w sprawę likwidacji głodu,
- L. uwzględniając, że zjawiska pustynnienia oraz wyjałowienia gleby w pasie Sahel, są efektem nie zrównoważonego korzystania z zasobów naturalnych, w tym trzebień lasów i buszu, oraz zmian klimatycznych,
- M. mając na uwadze opinię koordynatora pomocy humanitarnej z ramienia ONZ, że niesienie pomocy w sytuacji kryzysu jest osiem razy droższe niż prowadzenie działalności prewencyjnej i że to samo dotyczy państw sąsiednich zagrożonych klęską głodu (Mali, Mauretania, Burkina Faso i Czad),
1. apeluje do wspólnoty międzynarodowej, by nie przechodziła obojętnie obok niekończących się cierpień w Nigrze, gdyż wprawdzie dystrybucja żywności na terenach najbardziej dotkniętych nadal trwa, ale wsparcie finansowe dla operacji nadzwyczajnych wydaje się niepokojąco zmniejszać;
 2. wzywa o uznanie ponad-endemicznego charakteru niedożywienia w Nigrze, w celu wprowadzenia całościowego systemu opieki, łącznie z dostępem do opieki dzieci poniżej piątego roku życia oraz zabezpieczeniem dostaw specjalnej żywności dietetycznej o sprawdzonej wartości;
 3. wzywa o uznanie za priorytetowe działań zapobiegawczych, poprzez zmniejszenie uzależnienia od nieregularnych opadów, rozwój rolnictwa opartego na nawadnianiu (mikrozapory), zwiększoną produkcją żywności przy wykorzystaniu obornika, nawozów sztucznych i maszyn, oraz zwiększeniu lokalnych rezerw zbożowych;
 4. przyjmuje z zadowoleniem decyzję Komisji o przyznaniu kwoty 4,6 mln Euro na pomoc humanitarną dla Nigru oraz zobowiązanie dostarczenia dodatkowych środków humanitarnych w przypadku dalszego pogorszenia sytuacji, ogłoszone dnia 1 lipca 2005 r.;
 5. ubolewa nad niedostateczną i powolną reakcją rządu Nigru w sytuacji nadciągającego kryzysu; wyraża ubolewanie, że władze nie przeprowadziły dystrybucji bezpłatnej żywności w początkowym etapie kryzysu;
 6. ubolewa nad niewystarczającą interwencją państwa w celu zapobieżenia spekulacjom i kryzysowi i wzywa rząd Nigru do stworzenia mechanizmów, które zapewniłyby, że taka sytuacja już się nie powtórzy;
 7. zastanawia się nad zasadnością całkowitej deregulacji rynków rolnych, prowadzonej w ramach polityki „dostosowania strukturalnego“ zalecanej przez MFW;
 8. przestrzega jednocześnie przed niebezpieczeństwem źle rozdzielanej pomocy żywnościowej i wzywa społeczność międzynarodową do zakończenia jej dystrybucji kiedy uzna ona, że sytuacja się poprawiła;
 9. ubolewa nad spóźnioną reakcją międzynarodowych donatorów na pierwsze apele ONZ o pomoc finansową, z których pierwszy miał miejsce dziewięć miesięcy wcześniej; podkreśla

w tym względzie trudność w zmobilizowaniu pomocy międzynarodowej w momencie, gdy właśnie osiem najbogatszych krajów świata uznało problem Afryki za ich priorytet;

10. wzywa o wyraźne podniesienie kwoty dostępnych rezerw Funduszu Pomocy ONZ w celu zapewnienia wcześniejszego asygnowania wystarczających funduszy, aby organy ONZ były w stanie niezwłocznie przystępować do operacji niesienia pomocy;
11. głęboko ubolewa nad tym, że klęski afrykańskie napotyka na tak opieszłą reakcję, podczas gdy tsunami i jego ofiary, pośród których znaleźli się zachodni turyści, tak bardzo przyciągają uwagę mediów;
12. przyjmuje z zadowoleniem koordynację pomocy nadzwyczajnej w ramach ECHO z operacjami długoterminowego bezpieczeństwa żywności prowadzonymi przez Komisję, a także wyraźne uznanie za priorytetowe kwestii bezpieczeństwa żywnościowego i rozwoju rolnictwa w krajowym dokumencie strategicznym dla Nigru;
13. zwraca się do międzynarodowych donatorów o zwrócenia uwagi również na problem pomocy w zakresie ochrony zdrowia, na przykład w celu poprawy dostępu do wody pitnej, rozdzielania środków rehydratujących oraz wsparcia i rozszerzenia istniejących usług zdrowotnych, aby uniknąć rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych;
14. wzywa donatorów międzynarodowych do wzajemnego koordynowania swych strategii pomocowych dla Nigru, a także z Unią Afrykańską, Wspólnotą Gospodarczą Afryki Zachodniej oraz innymi podmiotami regionalnymi i lokalnymi; podkreśla wagę tego, by pomoc ta stała się częścią długofalowej strategii regionalnej, w dążeniu do uniknięcia cyklicznych nawrotów ubóstwa i głodu;
15. wyraża niepokój w sprawie dostępności żywności w sąsiednich krajach - Mali i Burkina Faso - i wzywa do ścisłego monitorowania sytuacji w większym regionie;
16. wzywa Komisję i Radę do poprawy systemu wczesnego ostrzegania, w celu monitorowania sytuacji w regionach podatnych na występowanie klęsk głodu, aby można było wcześniej podjąć działania prewencyjne i zapobiec katastrofom;
17. podkreśla, że zasadniczym problemem Nigru jest stałe i powszechne ubóstwo, oraz że państwo nie dysponuje marginesem, pozwalającym mu na zgromadzenie rezerw na wypadek sytuacji kryzysowej w celu sprostania tego typu potrzebom w przypadku kryzysu;
18. wzywa Komisję i Radę do uznania oddziaływania globalnego ocieplenia na Afrykę Subsaharyjską oraz do podjęcia w Europie działań zmierzających do złagodzenia tych efektów poprzez przyjęcie surowych strategii redukcji emisji CO₂ na poziomie UE;
19. uważa, że w negocjacjach handlowych z krajami afrykańskimi należy uwzględnić eksploatację zasobów naturalnych;
20. wzywa do podjęcia działań, mających na celu rzeczywiste umorzenie zewnętrznego zadłużenia Nigru, ogłoszonego na szczycie G8;
21. wzywa Komisję by, po zakończeniu działań nadzwyczajnych, wdrożyła wszechstronną politykę w celu oddziaływania na głębokie przyczyny kryzysu, zwalczania leżących u jego podstaw przyczyn strukturalnych oraz poprawy wydajności rolnictwa w regionie;

22. wzywa rządy regionu do wdrożenia polityki trwałego rozwoju w sektorze rolnictwa;
23. wzywa Zgromadzenie Ogólne ONZ do zdefiniowania podczas sesji przewidzianej na wrzesień 2005 r. form i instrumentów pomocy międzynarodowej, w dążeniu do likwidacji ubóstwa i głodu w świecie, zgodnie z celami milenijnymi;
24. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Unii Afrykańskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Współprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE oraz rządów Nigru, Mali, Burkina Faso i Mauretanii.